

09/08/2023

Епископ Методије: Да се обучемо у истину, правду, љубав, милосрђе, заједништво, самилост, саосјећање и праштање - то је Христос

Његово Преосвештенство Епископ будимљанско-никшићки Г. Методије служио је, на празник Преподобномученице Параскеве 8. августа 2023. године, Свету Архијерејску Литургију у цркви Свете мати Параскеве, у Горњем Заостру, код Берана. Након свете службе Божије, у којој су Преосвећеном саслуживали свештеници и монаси Епархије, уз молитвено учешће бројног верног народа, извршен је помен страдалим жртвама и припадницима Југословенске краљевске војске у Отаџбини у Другом светском рату.

Беседа Владике Методија:

<https://www.orthodoxianewsagency.gr/wp-content/uploads/2023/08/08.08.2023-Vladika-Methodije-Gornje-Zaostro.mp3>

Сабранима се речу архипастирске беседе обратио Епископ Методије, честитајући празник и славу цркве, која се овде гради, а око које се верни народ сабира годинама у црквено-народном сабору на данашњи празник, Свете мученице Параскеве Римљанке и Трнове.

„Добро дошли на свадбу Царевог сина, што је света Литургија, јер Господ, кроз све вјекове, људски род позива прво преко свог изабраног народа, па онда и преко Христове проповједи и Његових ученика, сљедбеника, апостола и њихових прејемника, које је ово свештенство оvdје са својим Епископом, до данашњег дана, на ту свадбу Царевог сина. Царев позив се разумије и као наредба, се никада не одбија. Не одбија се позив на свадбу блиског рођака, пријатеља, кума, а камоли Цара кад позове на свадбу свог Сина. То је света Литургија, то је знак савеза и завјета и заједнице нас људског рода са Богом Свевишњим и небеским“, рекао је Владика, додајући да је то први и основни разлог због чега смо данас оvdје око ове светиње окупили.

„Дошли смо на свадбу Царевог Сина, да потврдимо нашу заједницу са Богом и спремност да сљедујемо свему ономе што је Господ рекао да треба један Његов ученик и сљедбеник да ради, како да Га сљедује и како да живи да би био на тој вјечној, небеској свадби Сина Царевог Исуса Христа, Његовог Оца небеског Који прави ту свадбу и сазива све људе у историји рода људског. Јевреји, као изабрани народ, оглушивали су се на те позиве, па им је Господ слао пророке које су каменовали, убијали, кињили, малтретирали, нису их поштовали. То је највише што им је Исус замјерао, проповједајући и говорећи првосвештеницима, тадашњем клиру свештеном јеврејског изабраног народа да су презрели позив Царевог Сина на свадбу и нису познали ни Његовог Сина, Којег је Он послао у матицу овог живота да постане као један од нас, дио нас. Крв и месо и природа наша коју је узео на себе да би тако, узевши на себе све што је људско, пролазно и пропадљиво спасио на сва времена својом личношћу богочовјечанском и узнио на небо, сједнувши са десне стране Бога и Оца“, беседио је Његово Преосвештенство.

Подсетио је да је наш народ увек знао и зато је за симбол своје заједнице и народа кроз векове поставио крст са четири “С”. Владика је навео да се Срби једино могу сложити, објединити и тиме спасити само око крста.

„Нигдје нисте видјели четири оцила без крста, она једино могу да постоје и да буду ако их крст спаја између њих и обједињује. То је прихватање позива на свадбу Царевог Сина. То је суштина нашег знака који нас спасава и обједињује, не који ће да осваја, него који ће крст да проповједа, страдајући за име Христово, слободу златну и вјеру православну. Шта смо друго? Кроз све ове вјекове којима проходимо овим просторима круг правећи од Косова и Метохије према Шумадији, Војводини, западној Славонији, Босанској Крајини, Лики, Кордуну, Книнској Крајини, Далмацији, Херцеговини, централној Босни, Црној Гори, ништа друго нисмо радили него смо само ишли, кружили тим простором, борећи се за оно што је најсветије. Не за кору хљеба, јер не живи човјек само о тој кори хљеба, то је и Христос рекао, када Га је ђаво кушао да претвори камење у хљебове, па да тиме привуче народ који ће да крене за њим; није хтио да понижава човјека, нудећи му само земаљски хљеб јер је створен за још нешто више, које надраста земљу и земаљски хљеб, да буде заједничар са Богом у Царству небеском, у свадби Царевог Сина. Ово је преукус и залог те небеске заједнице у Царству небеском гдје смо се ми данас овдје окупили“, казао је Владика Методије.

Кад се Јевреји нису одазвали, Господ им је то, указао је Владика, говорио у причи кад је Цар позвао на свадбу свог сина, многи су се изговарали разним изговорима да не дођу на ту свадбу.

„Онда је рекао Цар својим слугама да изађу на раскрснице и улице и да позивају све редом, који нису они које је Он био изабрао, и слијепе, и хроме, и кљасте, убоге, сиромашне, да дођу на свадбу и буду Његови гости. Отишли су Његови посленици и позвали, а Он је онда рекао: Који нема свадбено рухо у тој свадбеној дворани, значи ови који су се одазвали, нису презрели Његов позив, а који немају свадбено рухо нека се свежу и избаце са свадбе. На какво је рухо Господ мислио? Сигурно није мислио на оно рухо у коме су се затекли они које су са улице повели у ту дворану на свадбу, јер, то су били људи који су носили одјела која свакодневно носе, нису свечана за свадбу, који су били убоги и сиромашни и невољни. Није мислио на то спољашње одијело, мислио је одијело које ми узимамо и облачимо на себе крштењем кад ступамо у Цркву. Зато и пјевамо кад се крстимо: Они који се крстише, у Христа се обукоше. То је то одијело које смо добили на крштењу, свијетло, чисто и свето, које морамо да сачувамо до свадбе Царевог Сина, јер ако то одијело не будемо имали, Христа у Коге се обучемо, нећемо бити препознати као Христови, бићемо избачени из те заједнице“, поучавао је Преосвећени Епископ.

Указао је колико је дубоко, али и страшно, истовремено и лепо, племенито, величанствено разумети шта Господ тражи од нас, какви треба да будемо и у шта треба да се обучемо.

„Да се обучемо у истину, то је Христос, у правду, у љубав, у милосрђе, заједништво, самилост, саосјећање с другима, праштање надасве. Ако је нама Бог опростио, а има шта да нам прашта итекако. Тоба треба да се сјетимо, свога гријеха и Он ће нам помоћи да другоме опростимо сагрешења која имају према нама. Сљедујући за истином и правдом, народ се увијек борио за ослобођење од свих оних, кроз вјекове, који су протутњели својим чизмама и сабљама, својом артиљеријом и топовима кроз ове крајеве, желећи да поробе не само ову земљу, него да нас направе поданицима њиховим. Многе су направили својим поданицима, многи данас који носе нека друга имена, који су били саставни дио корпуса нашег народа, испали су такви да буду услужни свим освајачима, који се појаве кроз ове просторе у једном историјском тренутку, тренутку муке, искушења рата. Људски род некако доприноси томе да се дешава рат, нашим појединачним поступањем које се претвара у колективно и доприноси томе, али, највише тиме што отпаднемо од крста, и од Христа, и од вјере. Кад се заборавимо и почнемо да живимо само од хљеба ове земље и овог свијета, положаја онда се то деси“, навео је Владика Методије.

Сваке године кад се овдје окупимо, на овој свадби Царевог Сина, сјећамо се, додао је, и оних који су у Отаџбинском рату били вјерни краљу и отаџбини, којима су се заклели.

„Они су живот положили за оно за шта су се заклели, за крст часни и слободу златну, али треба знати да је било и на оној другој страни људи који су се, исто тако, борили са убјеђењем за ослобођење ове земље и свог народа на неки други начин. А онда ти, који су водили те друге, комунисти који су свакакве злочине радили, али ми који сљедујемо за истином смијемо рећи истину, да су јаме напунили од којих су неке дан данас, а то је страшно рећи, у 21. вијеку, пуне људских невиних костију, око Никшића, Котор јама, има јама Талијанка гдје су Италијане такође бацали, убили су свештеника, угледне људе, домаћине. Дан данас су те јаме пуне и не смије нико на помене њихова имена, ни да крене да вади људске кости из тих јама“, констатовао је Владика.

Оценио је да је ђаволска замисао то да се једном човеку, не само одузме живот, него да изгуби право на гроб, као што се не зна гроб многих којих се данас молитвено сећају.

„Изгубили су право да се помињу њихова имена. Бацају их у небиће, у непостојање, а то је настрашније што се може учинити једном људском бићу.

Не убити му тијело, јер је Господ рекао: Не бојте се оних који убијају тијело, бојте се Бога да не бисте изгубили душу. Изгубили су и право на гроб, на име и на спомињање ево и данас, после толико деценија не смије нико да помене та имена. Одмах њихове слуге скоче да говоре како неко крвомути зато што хоће да обиљежи некога ко је био убијен. Какав год да је био има право на гроб и на гробно мјесто. А јаме су пуне невиних костију. На Крново идемо сад, ми не знамо гдје све ходамо по костима наших ђедова, не наших предака, давних; на Крнову је побијено неколико стотина ненаоружаних младића без суда и пресуде од партизанских јединица `44. године, стријељани у долинама и вртачама. Нису честито ни сахрањени, закопани, а све су били момци из црногорских племена. Поставили смо прошле године крст на том мјесту да се то не би овдје никад више, у нашем народу, поновило“.

„А поновиће се, не дај Боже, ако не будемо ставили крстове, извадили кости из тих јама, које су напуњене и сјетили се тих људи, дали им хришћанско право на погреб и сахрану хришћанску, да им се опоје кости и запали свијећа, да се похране у земљу. Ми немамо напретка, нити ћемо га икад имати ако не будемо у тој тачки, у којој смо се заглавили, исправили ствари и кренули даље. Неки нам овдје, који долазе на власт, нуде плате и хљеб. Имаћемо га и досад смо га имали и у тежим временима, али морамо претежније ствари да урадимо за себе и за свој народ да бисмо уопште опстали“, закључио је Епископ будимљанско-никшићки Методије.

Освештао је и преломио славски колач, а зједничарење је настављено уз трпезу хришћанске љубави.

slovoljubve.com